

Odise Kote

...dise poezi...

BIBLIOTEKA

8SH-1
K 93

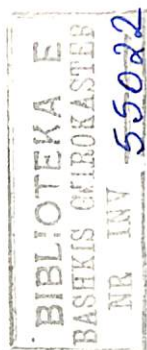
Tiranë, 1996

8SH-1

K 93

Odise Kote

... dısa poezi ...

Tiranë, 1996

... disa poezi ... Odise Kote
Redaktor: Bardhyl Londo
Art grafik: Jolanda Marjanaku

KENGA E GJALLE PER PUNE TE PAKRYERA

*Ç'kam që qaj kështu brenda varrit tim..?
Lotët po m'i kalbin rrasat e qivurit.
Ende paskam brenga, maraze, trishtim,
kallur nëpër eshtra, në ashtin e burrit.*

*S'po i tretka mishrat fati i perzishëm.
Balta dhe ujërat po i qajnë damarët.
Punët e pakryera vajtojnë pikëllueshëm,
për të vdekurit dhe të gjallët...*

*Ç'kam që qaj kështu brenda varrit tim...?
Qipariz i muzgut ngulur thellë në ije.*

PREJ ASAJ DITE TE MBRAME...

*...mbi valët e fryra, përplasur shkëmbenjsh
me zhurmën e rrufeve të qiellit.
Kam bërë dashuri me Antigonën,
një grua e pasur me lot dhe qumësht...*

*Prej asaj dite të mbrame...
kam dyshuar në unitetin misterioz të së tërës,
kukullat e pathyeshme,
dhe gënjeshttrat patriotike të gazetave...*

Prej asaj dite të mbrame!

**KUR TE KTHEHESH OR
MERGIMTAR I LARGET...**

*Varkës tënde në shelgishtet e plakura
i janë thyer rremat.
Kali i bardhë që shtangte monopatet
ka vdekur,
e varrin e kanë mbuluar ferrat.*

*Të tjera kitara i venë flakën lumit,
për të shuar buzët e përvëluara
të virgjreshave.*

*Ullinjtë e moçëm janë thinjur ca më tepër
e mikeshëza hollake
është bërë një mendeshë trashaluge
për kalimtarët.*

*Kur të kthehesh or mërgimtar i largët,
vetëm nëna e gjoë ri ulur në bregun e pritjes,
duke ndriçuar natën...*

VRITENI KETE VETMI VRASESE...

*Myshqeve shtresore dhe
dyerve me rrjeta merimange,
ju jep sisë shurdhëria.*

*Mbi qelqe të thyera
ecën dita...*

*Gjel i vetëm lafshëgjakosur,
molisur mbi hu gardhi,
në mesin e fushës.*

*Mjaullima vajtonjëse macesh,
pjell muzgu,*

*Krrau-krrau,
diku thyhet një tra,
tromaks lakuriqët e përgjumur.*

*Po në shtratin e meitit,
përse s'dëgjohet e qara...?
E qara plasëse?!*

O...o...o..

*O zhurma njerëzore,
vriteni këtë vetmi vrasëse!*

LETER PREJ LARG...

Nëna ime e shtrenjtë, po të shkruaj letër.

*Jam ai që isha, veç hekuri më i butë mes dhëmbëve,
vija- vija këmbët si të kem shkelur hithrat e botës.
Trafiku më i ngatëruar, zgjat thonjtë e vegjël të frikës,
me maramend e djallëzisht ma kërkon grykën...
S'mashtrohem reklamash e trëndafilash kallp,
me drithëron ende e qara e fëmijës në perëndim të ditës.*

*Pemët tejet të zakonshme, gjithashtu dhe dritat,
dielli si njollë prej jodi ne garzën e pranverës,
me tepri betoni i ndërtesave, ajri më i ndotur.
Vetëm se dritaret tremben, tremben prej nesh
e tërë trumcakët mardhin,
dhe iki me parandjenjën e humbjes në veshin e lodhur.*

*Se dhe era këtu s'fitohet lehtë. Lumi s'lidhet me një Ah',
koha aq më keq s'lidhet me litar si qeni mesnatës.
Kurrë orët e mia s'kanë qenë kaq të kryqëzuara prej heshujes,
dhe buzët e shpirti s'kanë qenë me të zbrazët.*

*Bëj rrugë të gjatë e të lodhshme. Pambarimisht të gjatë.
I dredhohj policisë. Utopisë së mallkuar për shtetin e butë.
Në trastën e shpinës maraze e therime buke...*

*Trokas dere me derë. Shes krenarinë e grisur.
Shumë e ngushtë shpresa. Theva një gisht duke trokitur,
Asnjëherë s'kam qenë me tepër se tani grabitqar i lekut.
Fle ku mund. Me buburecat e dheut. Mijtë e vetëm.
Duke gërmuar gurin e lashtë thellë tek delli i yllit.*

*Me janë grisur çorapet e holluar kemisha në mengat,
kollitem ngapak ndonëse kam prerë cigaren,
dhe me zotëron papushim zogu i kthimit...*

SKERKA, DHERA TE DHIMBSURA...

*Skerka,
dhera të dhimbsura,
te brishta, delikate,
pëllëmbëvogla shtrirë nga qielli,
me ngjani me mituraket nazike.*

*Herë- herë mjegulla
ju mbështjell qafën e hollë,
dhe prej frymës tuaj,
dhimbje e lashtë-
sythet bëhen gati flurore,
si prej qelqi.*

*Skerka,
dhera të dhimbsura,
miturake dielli...*

THUA DURON ZEMRA...?

*... mërmërimë e barit, mugullimë e vesës,
strukjet e aromës, pasqyrat e gjethësi.
Më flasin me zëra të holluar si monopetet,
mi fshikullojnë trishtimet me kulprat hollake.*

*Për ca thanë majhoshe, majhori e egër,
zjarr edhe shemer, dhiareve kam bredhur.
Më kanë lënë në grykë premtimet e zogjve,
të puth shtojzavallen në shushërima krojesh.*

*Manushaqe e prillit në xhep të xhaketës,
lules së dëborës,
kam lindur, kam vdekur-*

*Pse me fergëlloni me heshtjen qortuese,
pse më përvëlioni shpirtin me ca prushe,
thua duron zemra borën që të shkrijë...?*

MURGESHA TE VETMUARA NE FUSHE

*Perëndi të vdekura
në kufoma të mermerta,
rrugës tërë pluhur, monotoni dhe guriçka.*

*Qiellit të ç'ngjyrosur nga drita e verës,
të kobshme si uji në kulm të etheve,
zvariten këmbët e gjakosura e të lodhura.*

*Kashtë e verdhë, duhma të verdha,
diçka nga liria e njeriut lakuriq,
mbështjellë me rreze të verdha përvëltonjëse,
digjen zjarr në udhëkryqe iluzionesh-
format që marrin realitetet e fshehta.*

*Murgesha të vetmuara në fushë,
në orët tragjike të mesditës,
me gjurmë të pakundërshtueshme bukurie-
thyer si thepet e një statuje antike,
mbi një tokë të keqe....*

QAJNE SHPIRTERAT E NIMFAVE...

*Qajnë shpirtërat e nimfave,
fatin e gruas së tokës...*

*Arratisur flautëve të mbrëmjes,
përgjuar nga rrokullima gurësh,
bën shenja të padëshifrueshme,
kur hëna
thith qumështin e nënave të përgjumura...*

*Qajnë shpirtërat e nimfave,
fatin e gruas së tokës.
Grua e pashqetësuar për fundin e udhëve-
nga që di të ecë nëpër qiell...*

KA KAQ LAGESHTIRË RRUGEVE TE BOSHATISURA

Ka kaq lagështirë ndaj të gdhirë rrugëve të boshatisura.

*Shetit vetëm era dhe ndonjë kuisje e zgjatur qensh.
Pemët prej larg ngjajnë si kusare që kanë zënë pritë
dhe presin të të hidhen në fyt.
Natë e varfër po zhvishet. Berr, berr te ftohtit.
Dy fshesare kanë ndezur zjarr. Ngrohin dufet e tyre.
Mbështjellin krahët, mbështjellin zemrat e lodhura.
Rrëfëjnë zeulet me një gjuhë të tuprshme,
mizerjet e pazarit, të dollapit, zenkat me burrat.*

*Hera- herës pinë cigar për të gëlltitur fatin e padrejtë,
në fytyrat gjithë zhubra u vizatohet ngërdheshja.
Afrojnë urët e zjarrit që janë duke mbaruar, mallkojnë,
fshijnë hundët me shamitë e pista, qeshin, heshtin,
me sytë mbërthyer tek një vrimë e dukshme, e padukshme,
përtej muzgut, ku po zbret drita e agimit,
brenda shtëpisë të një gruaje të re, të vyrtëshme, të bukur,
rrethuar me trëndafila, kyçur me çelës.*

*Ka kaq lagështirë rrugëve të boshatisura.
e një hije pervidhet kangjellave,
zhytet në mjegull...*

KUR NATA GËLLTITEJ PREJ SENDEVE...

*Kur nata gëlltitej prej sendeve
me të gjitha trajtat e saj...*

*Unë shoh agun e ditës si thyen kokën
në gremisje ujvarash të padukshme,
dheut të zi.*

*Drita, si të ish një foshnje,
qan me lotë të hollë vese
duke i vënë flakën shkretimit.*

*Një plak vetmitar ngjitet malit
gurrerrjepur,
si kalë i dërsirë,
duke fshehur shakullimën
e vuajtjeve të tij...*

Kur nata gëlltitej prej sendeve.

...KAQ MOTE LARGUAR...

*... kaq pranë qëndruar
kaq mote larguar...*

*a nuk e ndjen nga ky i ftohtë,
në stalaktit u shndruamalli.
me shpon si thikë në kraharor,
për ty-
e ikura nga zjarri...*

ME DASHURINE E GRUAS SE PAFAT...

Bie shi në këtë dashuri gruaje të pafat.

*Si lotë pikëlluese sorkadheje bie shi.
Plagosur verbërisht,
kur era shkundte bajamen...*

*Drurët ngjethen nga kjo denese e hajthme,
E pikat e lotit pasqyra të padukshme,
ku krihen kufomat e patretura
të endërrimeve.*

*Bie shi në këtë dashuri gruaje të pafat,
shi kokërmadh...*

PERENDIMI I PROMETEUT...

Lirojeni prangash Prometeun!

*Korbat që i kafshuan mishrat ngordhën.
Zhgabat që i hëngrën sytë u lyerjuan.
Egërsirat që i shqyen zemrën u çmendën.*

Si tunden tani kokallat nëpër erë..?

*Vetëm ashtu,
ashtu i shtrirë i teri mbi planet.*

*Sëmur kërkon të mbrojë
botën nga zjarri...*

Ç' E BARDHE E PERZISHME...

*Trishtime të bardha,
pemë të bardha,
të bardha shpatullat,
çarçafët.*

*Gurë të bardhë, arkivole të bardhë,
mushkat, kënaqësitë,
zmalte të bardhë.*

Ç'e bardhë e përzishme.

*Dita gdhin e bardhë,
vdes e bardha,
në këtë akullnajë të tmerrshme..*

Ngjyrat e tjera janë varrosur me heshtjen!

VAJZAT KETE DIMER...

*Vajzat këtë dimër të ngrira si tokë e Janarit,
sillen rrotull parqeve, rrotull dashurive të humbura.
Flokëshprishura. S'besojnë legjendën e Ajkunës,
nuhasin dheun gjurmë pas gjurme si bushtrat.*

*Zbardh' dhyer nga vetmia, ulur në stolat e vetmisë,
me sy të zvogëluar, me tesha trishtimi.
I kërkojnë nën rrase hëne duart e tyre të ftohta,
dhe i humbasin tek heshtja që përgjon pas çdo kujtimi.*

*I rigjejnë tek greminat, tek gurrët shtrirë në togje,
në perëndim të kryqëzuara, në mistere aborti.
S'pranojnë të gjykohen, heretike të fatit,
i ribëjnë me të bukur në arkitekura loti.*

*Përpirë prej ciknës. Shpirtra teje të mardhur,
përjetojnë rënien e tyre, rënie perandorie.
Mbështjellë me përshpirtjen e ujshme të murgeshave,
i merr përdore shiu pa i ditur ku i shpie...*

Vajzat këtë dimër...

LIRIKE E FUNDVERES...

*Folëzat e shiut dhe brigjet e lumenjve,
i ka marrë malli i takimit.*

*Po ty, me ç'prefiks të të flas
në Itakën e humbur...?*

*Krifat e kuajve tunden horizontesh
e përshëndetën me violinat e perëndimit...
Duke i lënë në duar
trishtimit më të thellë
dhurata delikate...*

*Të gjithë pëllumbat postarë
fluturojnë drejt teje.
Folëzat e shiut dhe brigjet e lumenjëve,
i ka përvëlur malli i takimit.*

NE LIMANIN E LARGET TE DIELAVE...

*Gozhdëve të ndryshkuara të rremave,
ardhur nga përtej horizontit,
dhe në rretën e grisur,
dhe në kripën e vjetër rrëzë shkëmbit,
shkrij trupin dhe faqen e djegur nga malli.*

*Në këtë liman të largët, të dielave,
ku përgjon copëzimi i shpirtit,
nëpër spiranca të haruara,
vijne edhe ca pulëbardha,
të mjekojnë me jodin e heshujes,
plagët e ditëve të mia të zbrazura...*

Në limanin e largët të dielave...

PARAJSA E ZHYTUR NE MJEGULL...

*Si një ajzberg fati i këtij qytetit,
zhytur plotësisht në mjegull...*

*Antenat s'duken gjëkund
për të shuar urinë monotone të informacionit.
Melodi buzëqesh presin reklamat e pista,
vezulluese si fotografi prostituash plot dantella.
Fasada të frikshme mbështjellë me dyer të mbyllura,
me të trishtuara se portet pa anije...*

*Një e qeshur ironike nga rrudhat e vrara të statujave
kris qelqet. Askush se kthen kokën.
Shkretia shumëgjyrëshe s'ka kohë të flejë,
herdhiet e mëdha të bankave ulurijnë
nga fiaskot e bursave, jargasen lypësat.
Asnjë fytyrë e njohur gruaje për të na kujtuar
detin e parqet e zaptuar nga hutimi.
Gjithçka zgytur plotësisht në mjegull...*

*Pashë vetëm asfaltin mbjellë me kufoma,
që kërkonte të prekte qiellin...*

KOVA E PUSIT TE VJETER...

*Memezonia e quante
kapelja e verës.*

*Tingulli i saj,
piqte qershitë e para
dhe lagte majat e qiparizave
që shponin qiellin e zbehtë.*

*Tani rri braktisur,
brere, shpuar, ndryshkur,
në tokën e pluhurosur nga dielli.*

*Pret e pret
erën,
gjyshen e shiut,
të shpjerë larg,
të shuajë zjarret
që i krijon me klithmat e veta.*

*Kova e vjetër
e pusit të kujtimeve..*

PENGU I DEBIMIT...

*.. kjo pingerimë e lehtë zogu,
shkruar mbi gjethe e krahë lejlekësh,
ardhur prej larg në strehën e vjetër,
nga ujërat e kristalta e të dremitura,
troket në qelqet e kujtesës.*

*... kreh vajzërinë në pasyrat e vesës,
gërshetin e gjatë, të kaftë,
që ledhaton ëmbël lëkurën e re të pemëve,
petalet e luledeleve,
dhe luan me dihatjet e ëndrrës,
pulishtet e syrit,
sa mend me merr frymën e zgjimit.*

*ka nisur të digjet
nga zjarri i prillit.*

Pengu i debimit...

STATUJA QË NE PRANGA ME MBANI...

*Më thërret prej viseve të fëmijërisë,
Oqeani....*

*Male të shkreta,
kodra të rrudhosura,
mehallë e mjegullt,
në këtë kohë dhe atë që shkoi,
duartrokasin veç vetëveten.*

*Megjithatë ato mund të kapërcehen.
Por statujat,
ah statujat janë më të tmershme.*

*Statuja për njeriun që digjet në zjarr,
për maskat, mendëshat e pushteteve,
për fytyrat e thella dhe pluhurin,
për xhamat e trubullt të qyteteve,
për heshtjen e madhe, për flakën,
për të varurin në urën e kalbur,
statujë dhe për një shaka idiote...*

*Oh statuja!
Statuja që në pranga më mbani,
u mbytshi një ditë tek Oqeani!*

QYTET I VESHUR ME PETKA KARNAVALESH...

*Qytet i veshur me petka karnavalesh,
nën shiun mesdhetar,
zgjoh nga gjumi pëllumbat
që flenë nëpër thekët e pelerinës së detit.
Dehur zhurmshëm nga tymi pijeve të nxehta,
në taverna portesh ku kacafyten hamejtë.*

*Pelegrinët e haruar
në muzgun e botës gjejnë strehë,
duke mbllaçitur një grumbull njollash të çrregullta,
dergjur në boshllëk.
Maskat e bukurisë sarhoshe,
fshihen pa prehje nga lotët që ndezin fenere
e hedhin nëpër pellgje
zjarre të lahtarshëm.*

*Qytet me pëllumba,
i veshur me petka karnavalesh,
duke pasur frikë nga fytyra e të vdekurve...*

NENA FSHIN KEPUCET E HIJES...

*Vulosim gurmazin me nga një breg qe mos qajmë.
Thyejmë dhëmbët e klithma del serish si ulërimë ujku,
Sytë tanë u thanë.*

U thanë.

U bënë dy gozhda të trasha.

Atje tej era me këmbët e prera.

Nëna fshin këpucët e hijes me gjurmën e përgjërimit.

Po pse ike kaq larg...?

Kaq larg...

Pështyma tretet në gjuhën boshe.

Njolla e lagështirës në murin e dhomës zmadhohet.

Në pantallonat e varura, xhepave të zbrazura,

takoj pushin e ngrohtë të duarve të ikura.

Godasim me shkelm orët.

Hëna thyen kokën nëpër hatulla.

O derëzeza... kuja e hollë kris trarët e çatisë,

dhe qelqet e akullta.

Cili shpend na e dërgon këtë kuje?

Gjithë natën qante jashtë dritareve,

duke përtypur kocka,

gjithë natën...

IKJA E MUHAXHIREVE TE BRENGOSUR...

*Ikin muhaxhirët e brengosur,
prej përrenjve të zhveshur nga era,
nën një krokame korbash,
që gremiset bërrylave të shkëmbinjve.*

*Oi,oi...
ulërasin pusët e tharë,
trungjet e zhuritur, gurët
dhe bari i egër.*

*Tek një tjetër qiell,
në një muzg tjetër.*

*Ikin karvane - karvane,
lecka- lecka,
me kokat kthyer pas,
pluhurosur nga fati i zi.
I fundit, një muhaxhir
mban një thes me kocka të freskëta
mbi kurriz...*

VARGJE TE THYERA...

Pam- pam, pam- pam.

*Një e çmendur luan me topth leshi,
mbi çatinë e kujës.*

*Kërcen topti, krijon vrenduj ere
si zogj të vrarë.*

*Orët priten. Akrepat ngulen
në mishin e dhjamosur,
si heshta të frikës.*

Poshtë,

*lengimtarët qeshin,
shkrihen se qeshuri.*

*Dhe varka ikën në vija rreshqitëse
ujrave që rrjedhin tek plagët e ditës.*

Pam- pam, pam- pam.

*E çmendura në kulm të eksitimit,
pozon Top- show për mediat dhe ekranet.
Lengimtarët serish qeshin,
pa e kuptuar,
se ajo luan me lemshin e dheut,
mbi çatinë e kujës qyqare...*

KU KA IKUR ALI PODRIMJA?...

E dashura tndon:

-Mos me puth pa me treguar për Aliun...

Ka ikur!

Ka ikur andej nga do të zgjohet dielli.

Pas të qarave të Lumit...

*Pas statujave,
pikëllimit të ëndrrës,
krushk i dasmës ilire.*

*Erdh' pranvera
fryhen lumenjtë...*

*Mbi ç'qiej fryma e tij
rrokullis dhimbjen tragjike?*

*Fatin fshehur Evropës
ka shkuar ti rrëmbejë-*

*-Puthmë,
dhe tregomë sërish për Aliun e jetës...*

*Dhe sa shekuj
s'do të na zërë gjumi..
Sa shekuj?*

PAS NJEMIJE VJETESH DO TE VIJE

*Qeni i plakur lepin këmbët
pis, gjithë dremçka.
Përtyeshëm një mace vërtitet
me tutje ca pula të trembura.*

*Mullarit i ka ngelur vetëm
dru i kalbur si dordolec.
E bari i zverdhur, përbaltur
s'arrin të japë imazhe lëndine.*

*Një plak i çuditshëm vërtitet
nëpër gjysma tingujsh të vrarë.
Më pas një e kollitur e thatë
si krisma e një dërrase kur thyhet.*

*Pas njëmijë vjetësh eremiti,
do të puthë hithrat e harimit
në pragun e shtëpisë...*

RROKULLISESH MBI BAR...

*Kur ti rrokullisesh mbi bar...
si një mollë e kuqe.
Mollë e kuqe me thuaj
sa buzë të kanë lënë?...*

**...SHUME ME BRENGOS POEZIA
E PAIMITUESHME...**

*...ç'muzikë bën mbi setra, kokëpingulthi,
duke me marrë me vete në jehonat e trishta
të rrethanave, historive me gjak të ngrohtë
dhe hove dhe përthyerje,
pellgut që shan një këpucë e bredh kuturu...*

*...sa fort tingëlloka, si dajre ciganeje
dhe vështirë ta kthesh pas ne plepat e bregut
që rendin turavrap pas baticës së re
plagosur në buzët e kuqe...*

*... sa shumë me brengos poezia e paimitueshme,
e kësaj vajze indiferente lagur në shi...*

*Dy sy,
katër,
tetë,
sërish dy sy,
që nuk depërtuan dot,
pas murit të bardhë absurd
të një pylli vjeshtak,
ku hijet e drurëve pikëllonin
të zhytura mbi liqen.*

*Më kujtohet mjaft qartë,
se të dy mendonim të njëjtën gjë,
nisur nga trajektore rrugësh të ndryshme,
për të mbërritur aty,
në realitetin e thjeshtë të një puthjeje...*

Por vetëm dy sy nuk mjaftojnë...

E MARRIN PERDORE QERSHITE...

*Ende pa ardhur në jetë,
e thërrasim me emër...*

*Ai fle në puthjen tonë,
duke i krehur flokët një ëndrre.*

Me frymëmarrjen në fyejt e vjeshtës.

*Nën këmishë ka veshur shelgjet dhe lumin,
nimfat ja ndjellin e përzënë gjumin.
Me doçkën shtrirë si ngrohtësia,
në rrënjë të puplës së pëllumbit.*

Djalin tonë e kanë marrë përdore qershitë...

STREHEZA E BRAKTISUR...

*Strehëz e drunjtë,
ngrënë prej tingujve të zogjve,
prej shiut,
heshpjes.
Sharrave të vogla të yjeve të verës.*

Klithm' e përmbajtur pas derës!

Ku fshihet fëmijëria në kalim të erës...?

*Buka pret eremirë,
gjella pret e ngrohtë.
E ruan mbi tryezën e drekës malli,
mos ftohet..*

*Ditë të tjera me duar të flakura.
Një hënë prej breshëri e lashtë.*

*Zgjohet me çarçafët e vesës,
dielli përgjon nga vrima e çelësit...*

KALOI PIKELLIMI I NDARJES...

*Në rrugicën e boshatisur të mesnatës,
kaloi pikëllimi i ndarjes, si një plak i verbër.
Shkop i drunjtë trokiti mbi ca shenja fatale,
sipërfaqes së heshtjes.*

*Shenja fatale,
shenjime ndarjesh të dhimbshme e tragjike,
brinjëve lakuriqe të botës.
Për të na treguar se në buzëqeshjen etike-
vrime- s'është një hollësi e vogël..*

*Kaloi pikëllim i ndarjes, si një plak i verbër,
në rrugicën e boshatisur të mesnatës.*

NE FYTYREN E HENES VERORE...

*Mu verbofshin sytë-
portat e mia magjike!*

*Shkëmbinjtë kridhnin ujrave
ijet e tyre lakuriqe,
kur pikat e ujit dridheshin të palëvizshme
qepur pas rremave të barkës.*

*Ishte e brishtë si një kallam uji,
e mitur si qumështi i barit,
në atë heshtje aq të thellë
sa dëgjohej dhe loti kur binte...*

*Atje në breg,
vizatuar në fytyrën e hënës verore,
forma delikate e një shkureje,
si flokë hedhur supeve për t'u tharë...*

IKEN DALLANDYSHET E SHEN MERISE...

*Ikën dallandyshtet nga vjeshta e gruas,
e gruas me sytë liqene të kaltër.
Ikën dallandyshtet e Shën Mërisë,
në lirishta kujtimesh të largët.*

*Erdhi vetmia me fustanin gjith' rrudha,
rrudha alkoli për të ngrohur gjakun.
Erdhi vetmia mbështjellë me qefinën,
në vjeshtën me llërët e ftohtë e të lagur.*

*U gris fotografia e fatit në një cep,
në një cep të tualetit të hollë femëror.
U gris fotografia e ditës së tejdukshme,
e mbi dy gjinj të lodhur dielli perëndon.*

*Ikën dallëndyshtet nga vjeshta e gruas,
e gruas me sytë liqene të kaltër.
Ikën dallandyshtet e Shën Mërisë,
në lirishta kujtimesh të largët...*

BABAI...

*Ai zbret përditë nga një pemë mitologjike,
duke ju fryrë fyejeve të gjetheve,
mes freskisë mengjezore,
nën një ritëm këmbanash që bien papushim.*

*Hollak, sykaltër.
Herë shuhet si një gacë e zezë,
e herë ndriçohet si sfinks...*

*E kollitura e thatë, e thatë,
me e heshtur se vetë heshtja,
nuk i tremb bilbilat e verës,
as trumcakët e dhjetorit.*

*Dhe sepse me ngjan me Priamin,
që shkon të marrë kufomën e Hektorit...*

KENGE E SAPONISUR...

E humba të dashurën time!

Qani, qani ju korba...

Ishte murgeshe.

Ishte si një murgeshë agoiste.

*Tani vështrimi im ri plagosur,
në petalet e ftohta të prillit...*

TRE KUAJ...

*Tre kuaj bredhin në një livadh të blertë,
tre kuaj.*

*Njeri me pulla të bardha trupit,
bishtzi,
krifekuq e larushan dy të tjerët.*

*Tre kuaj krejt të bukur,
në një perëndim të tejdukshëm marsi.*

*Sovranë të lëvizjes,
me një tundje të lehtë të vitheve,
kundërmojnë erë bari rrafshinash.*

*Krejtësisht të pavarur,
tre finoshet,
ia bëjnë me sy lirisë ekzistente.*

*Matanë në kasollen e rrënuar,
samarxhiu i vjetër,
përgatit skllavërinë e tyre...*

SOT E DIEL...

*Violinat e së shtunës,
delikate gjer në pikëllim,
me ftuan me syrin e mëllënjës në lëvizje,
të ik në fshat.*

*Eja.
Mbi gjoks adoleshntesh varen
shelgjet lotues...
e lumit vetëdigjen muzgje të artë.*

*Pulitjet e sythave të dëborës
(lule gjithësie)
shpleksin flokët e dëshirave të erës.
gjurmët e vjetra, pengjet përvëlues
piqen si frytat e verës.*

*Vrap i endrrës së floringjtë,
gurgulloi si uji nëndheshëm i lëndinës.*

*Sot e diel. Nuk shkoj në fshat.
Kam frikë se më vjedhin makinën.*

PERRALLE PER TE RRRITUR...

Macja ime vdiq sot.

*Mikeshat e saj mjaullinë
mbi agoninë e shkretisë,
duke u falur për shtatë shpirtërat e qiellit...*

*Mbi grykët e uritura të tyre
era shpërndau një tufan ngjethës,
që grisi cipën e hollë
të dhimbjes e mjerimit.
Kur mbaruan se vajtuari
ato ishin ulkonja...*

*Macja ime vdiq sot,
me sy të hapur si të një virgjëreshe...*

... DEBUAR NE ETYD ENGJELLI...

*...Zheg i qashtër, këmbanë e mbasdites me dhunë,
deformon përfytyrimin, flutura të trullosura,
një fëmijë me shkop gjuan përvëlmin që zbret
në gurmaze gjinkallash mafreske pluhuri, hija
tejtërkund, qipariza vertikale,
bari që s'është bar, rrënjë rezistente,
rrezet e pjerrëta të diellit që do t'më qullin,
fryma më e rrezikshme se shkrepjsja, pastaj kujtesa
e dëbuar në një etyd engjelli dhe cigarja e pashuar
në buzët e ditës.*

*Koka e prerë,
rrokullisur në argjilin e tokës,
një fërshëllimë e përgjumur ringjall vajtimin.*

...pulëbardhat pelegrinonin perëndimin.

KITARA

*Vëreni si shkëlqen limfa e gjetheve të rëna,
si formohen zogj nga pëshpëritjet e barit.
Hapat e vdekur dihasin trungjeve të prera,
harmonia mrekullohet në ekstazë zjarri.*

*Shamitë me gjurma buzëqesh ndrijnë
si diej të vegjël,
mbi gjymtyrë pemësh që ngrihen ngadalë.
Avujt maramenden prej dheut ngjyrë blertë,
duke e fshehur fytyrën e një hëne të bardhë.*

*A nuk e shihni pyllin e larë mbi atëbreg,
si u ngrit prej ujrave plot sytha te lumit.
Po tingullin, tingullin e tij mëkatar,
që vjen t'ju rizgjojë nga gjumi?!...*

BOLERO...

Bam.

Bam.

Pas ritmit të takave fluturuese,

të vdekurit braktisen varret e nisën të kërcejnë.

Një grua lakuriqe, fantazmë qiejsh,

vraponte si e çendur, ndjekur nga demi i muzgut.

Pas saj, mijëra balerina, pika shiu e loti

vizatojnë mbi gjethe pemësh gjurmë ekstaze.

Lengu seksual derdhet në ylbere

dhe cepa fundesh digjen si pyje të pashkelura,

në harmoninë e zjarrit...

Këmbanat binin të këpusnin belin e boleros,

e lumenjtë thahen nga etja e puthjeve të zhuritura.

Bam, bam, bam.

Pas ritmit të takave fluturuese,

edhe toka rrotullohet rreth diellit...

Bam bolero!

ESHTË E MREKULLUESHME TË DHUROSH KARAFILA...

*Eshtë e mrekullueshme të dhurosh karafila
për San Valentinon,
në Athinë, ku nga të gjitha rrugët zbresin perëndeshat.*

*Lëvizjet e heshtura zgjohen nga britmat dhe dritat
shumëngjyreshe,
duke vizatuar në qelqet e vitrinave një fytyrë shprese.*

*Poshtë mureve të suvatuara, letrat anonime të dashurisë
fërgëllojnë, duke plasaritur muzgun e harrimit.*

*Një lypës në mes të trafikut mban në dorë tabelë të çuditshme:
“Grek, ke qenë me human kur ishte më i varfër...”*

*Një shi i mjerë, mbushur me tingujt e kitarave të thyera
qosheve të pijetoreve,
nuk më pengon të dëgjoj këngët- psherëtima që rrefugjatët
i këndojnë nëpër endra...*

*Jashtë. Jashtë natës së magjishme të puthjeve të ndezura,
pemët e lagura të trotuareve, të dashurat e tyre të vetme-*

*Eshtë e mrekullueshme të dhurosh karafila për San Valentinon,
dhe po aq e dhimbshme të urresh Athinën për shkak të tij...*

QAMË DERI BRENDA KOCKAVE TONA..

*Shtrirë mbi shtrat të drunjtë,
me një dritëz rrebele hëne..*

...

*Si ikën korbat,
era e shurdhët
që përtonte t'u binte kambanave...*

*Unë dhe nata plakë
çift
vdekjezhuritur.
U ulëm dhe qamë
deri brenda kockave tona..*

Përmbajtja

<i>KENGA E GJALLE PER PUNE TE PAKRYERA</i>	3
<i>PREJ ASAJ DITE TE MBRAME</i>	4
<i>KUR TE KTHEHESH OR MERGIMTAR I LARGET</i>	5
<i>VRITENI KETE VETMI VRASESE</i>	6
<i>LETER PREJ LARG</i>	7
<i>SKERKA, DHERA TE DHIMBSURA</i>	9
<i>THUA DURON ZEMRA...?</i>	10
<i>MURGESHA TE VETMUARA NE FUSHE</i>	11
<i>QAJNE SHPIRTERAT E NIMFAVE</i>	12
<i>KA KAQ LAGESHTIRE RRUGEVE TE BOSHATISURA</i>	13
<i>KUR NATA GELLTITEJ PREJ SENDEVE</i>	14
<i>...KAQ MOTE LARGUAR</i>	15
<i>ME DASHURINE E GRUAS SE PAFAT</i>	16
<i>PERENDIMI I PROMETEUT</i>	17
<i>Ç' E BARDHE E PERZISHME</i>	18
<i>VAJZAT KETE DIMER</i>	19
<i>LIRIKE E FUNDVERES</i>	20
<i>NE LIMANIN E LARGET TE DIELAVE</i>	21
<i>PARAJSA E ZHYTUR NE MJEGULL</i>	22
<i>KOVA E PUSIT TE VJETER</i>	23
<i>PENGU I DEBIMIT</i>	24
<i>STATUJA QE NE PRANGA ME MBANI</i>	25
<i>QYTET I VESHUR ME PETKA KARNAVALESH</i>	26

<i>NENA FSHIN KEPUCET E HIJES</i>	27
<i>IKJA E MUHAXHIREVE TE BRENGOSUR</i>	28
<i>VARGJE TE THYERA</i>	29
<i>KU KA IKUR ALI PODRIMJA?</i>	30
<i>PAS NJEMIJE VJETESH DO TE VIJE</i>	31
<i>RROKULLISESH MBI BAR</i>	32
<i>...SHUME ME BRENGOS POEZIA E PAIMITUESHME</i>	33
.....	34
<i>E MARRIN PERDORE QERSHITE</i>	35
<i>STREHEZA E BRAKTISUR</i>	36
<i>KALOI PIKELLIMI I NDARJES</i>	37
<i>NE FYTYREN E HENES VERORE</i>	38
<i>IKEN DALLANDYSHET E SHEN MERISE</i>	39
<i>BABAI</i>	40
<i>KENGE E SAPONISUR</i>	41
<i>TRE KUAJ</i>	42
<i>SOT E DIEL</i>	43
<i>PERRALLE PER TE RRRITUR</i>	44
<i>... DEBUAR NE ETYD ENGJELLI</i>	45
<i>KITARA</i>	46
<i>BOLERO</i>	47
<i>ESHTE E MREKULLUESHME TE DHUROSH KARAFILA</i>	48
<i>QAME DERI BRENDA KOCKAVE TONA</i>	49

Odise Kote është lindur më 13 gusht 1960 në qytetin e Gjirokastrës. Ka kryer studimet e larta në Akademinë Ushtarake "Skënderbej" në vitin 1983 si dhe fakultetin Gjuhë - Letërsi në vitin 1991. Aktualisht punon kryeredaktor i Radio - Gjirokastrës. Pas vëllimit me poezi "Orët e mëngjezit" botuar më 1989, ky është vëllimi i dytë me poezi.

Kënga e gjallë për punë të pakryera.
Murgësja të vetmuara në fushë.
Parajsë e zhytur në mjegull.
Ku ka ikur Ali Podrimja?
Rrokullisesh mbi bar.
Vargje të thyera.
Sot, e diel.
Bolero.

Babai.
Tre kuaj.
Letër prej lang.
Kaq mote languan.
Përrallë për të mitur.
Qajnë shpirtërat e nimfave.
Kur nata gëlltitej prej sendeve.
Qytet i veshur me petka karnavalesh.
Etj.